πέσω στὴν ἀγκαλιά σου....

—Ποιὸς εἶνε ; Πῶς τὸν λένε ; οὔρλαξε ὁ Οὐίλλιαμ.

—Θὰ τὸ μάθῃς σὲ λίγο. Ἔχω τὴ φωτογραφία του καὶ τ' ὄνομά του σ' ἕνα φάκελλο ποὺ εἶνε κάτω ἀπ' τὸ προσκέφαλό μου. Σ' ἐξορκίζω ὅμως νὰ μὴν τὸν ἀνοίξῃς, παρὰ μονάχα ὅταν θὰ φτάσῃς στὸν πρῶτο σταθμό. Λιτήσου μιὰ ἑτοιμοθάνατη καὶ μὴ θελήσεις νὰ τὴ ντροπιάσῃς στὶς τελευταῖες της στιγμές. Ὁρκίζεσαι ὅτι θὰ μ' ἀκούσῃς, Οὐίλλιαμ ;

—Ναι ! ἐστέναξε μ' ἕνα πνιγμένο κλάμμα ὁ χρυσοθήρας.

—Εὐχαριστῶ, ἀγάπη μου, ψιθύρισε ἡ Μάμπελ. Συγχώρεσέ με....

Καὶ μὲ τὰ λόγια αὐτά, ἔγειρε τὸ κεφάλι της ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ καὶ ξεψύχησε.

Ὁ Οὐίλλιαμ Νταίρυ τότε, τρελλὸς ἀπ' τὴν ἀπελπισία του, ὑπάκουσε στὶς τελευταῖες θελήσεις τῆς νεκρῆς κι' ὅταν τὴ σκέπασε κάπω ἀπὸ τὸ χιόνι, ἄρπαξε τὸν παλιὸ φάκελλο, ἔζεψε τὰ σκυλιὰ στὸ ἔλκυθρό του κι' ὥρμησε μὲ λύσσα, μὲ τὸ καμουτσίκι στὸ χέρι, γιὰ νὰ φτάσῃ ὅσο μποροῦσε γρηγορώτερα στὸ Ἐλὰν Τάουν.

Ποιὸς ἦταν ἄραγε ὁ κλέφτης τῆς ἀγάπης του ; Ποιὸς εἶχε ξεγελάσει τὴν ἀγαπημένη του Μάμπελ ποὺ κοιτόταν τώρα κάτω ἀπὸ τὰ χιόνια τῆς Ἀλάσκας ;

Ὅταν ὅμως ἔφτασε στὸ Ἐλὰν Τάουν, τὸ βράδυ τῆς ἄλλης ἡμέρας, κι' ἄνοιξε τὸν παλιὸ φάκελλο, ὑπακούοντας τυφλὰ στὴν τελευταία θέλησι τῆς Μάμπελ, ὅπως τῆς εἶχε ὁρκισθεῖ, δὲν βρῆκε τίποτ' ἄλλο, παρὰ τὴ φωτογραφία του μ' αὐτὰ τὰ λόγια :

«Οὐίλλιαμ, συχώρεσε αὐτὸ τὸ ψέμμα μου... Σ' ἀγαποῦσα πάντα καὶ πάντα σοῦ ἔμεινα πιστή. Μὰ ἤθελα νὰ σὲ κάνω νὰ ζήσῃς, νὰ μὴ θυσιαστῆς ἄδικα κ' ἐσὺ καὶ γι' αὐτὸ σοῦ εἶπα αὐτὸ τὸ μόνο ψέμμα τῆς ζωῆς μου. Μὴ μὲ ξεχάσεις, ἀγαπημένε μου καὶ σοῦ εὔχομαι ἀπὸ τὸ βάθος τῆς καρδιᾶς μου νὰ ζήσῃς εὐτυχισμένος...

Μ ά μ π ε λ».

Ὁ Οὐίλλιαμ Νταίρυ τότε, ὁ τρελλὸς χρυσοθήρας πῆρε μιὰ βαθειὰ ἀνάσα, σὰν νὰ ἔφυγε ἕνα ἀβάσταχτο βάρος ἀπὸ τὸ στῆθος του, καὶ μὲ δάκρυα στὰ μάτια ἔγειρε τὸ κεφάλι του καὶ φίλησε τ' ὄνομα τῆς ἀγαπημένης του γυναίκας πάνω στὴ φωτογραφία.

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ ΣΤΙΟΥΑΡΤ ΧΟΥΑ·Ι·Τ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η ΓΑΤΟΦΑΓΙΑ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙ

Ὅπως ξέρετε βέβαια, ἡ γάτα εἶνε τὸ πιὸ εὐρέθιστο κι' ὀξύχολο ζῶο, ἀλλὰ εἶνέ συγχρόνως καὶ τὸ πιὸ ἀγατητὸ μεταξὺ τῶν κατοικιδίων, ἴσως ἐπειδὴ εἶνε τόσο χαδιάρικο καὶ τόσο καθαρό.

Σὲ κανένα μέρος τοῦ κόσμου δὲν τρώγεται τὸ κρέας τῆς γάτας.

Κι' ὅμως ὑπῆρξαν περιστάσεις ἐσχάτης ἀνάγκης, ποὺ οἱ ἄνθρωποι ἀναγκάστηκαν νὰ φᾶνε καὶ γάτους. Ἡ περιστάσεις αὐτὲς συμπίπτουν μὲ τοὺς μεγάλους λιμοὺς καὶ κυρίως μὲ τὶς πολιορκίες φρουρίων ἢ πόλεων, κατὰ τὶς ὁποῖες οἱ πολιορκούμενοι ἐστεροῦντο κάθε ἄλλης τροφῆς.

Στὴ νεωτέρα ἑλληνικὴ ἱστορία ἀναφέρονται διὸ περιπτώσεις γατοφαγίας : Ἡ πρώτη κατὰ τὴν πολιορκία τοῦ Ναυπλίου ἀπὸ τὸν ἑλληνικὸ στρατὸ τῆς ἐπαναστάσεως κι' ἡ δεύτερη κατὰ τὴν πολιορκία τοῦ Μεσολογγίου ἀπὸ τοὺς Τούρκους.

Ἡ πολιορκία τοῦ Ναυπλίου, ποὺ ἄρχισε ἀπὸ τὴν 1ην Ἀπριλίου τοῦ 1821 καὶ κράτησε μέχρι τέλος Νοεμβρίου τοῦ 1822, ἔφερε στὴν ἐσχάτη ἀπόγνωσι τοὺς πολιορκημένους Τούρκους, οἱ ὁποῖοι, μετὰ τὴν καταστροφὴ τοῦ Δράμαλη, ἔχασαν πλέον κάθε ἐλπίδα σωτηρίας. Ἡ προμήθειές τους εἶχαν ἐξαντληθεῖ καὶ κάθε προσδοκία ἀναπληρώσεώς των εἶχε χαθεῖ. Ἔτσι, μονάχα ὁ θάνατος ἀπὸ τὴν πείνα ἢ ἡ ἐξευτελιστικὴ παράδοσις τοὺς ἀπέμενε ὡς λύσις τῶν δεινῶν τους.

Πολλοὶ ἀπ' αὐτούς, οἱ πιὸ ἀδύνατοι, ἄρχισαν τότε νὰ πεθαίνουν ἀπὸ τὴν πεῖνα κατὰ δεκάδας. Ἄλλοι παραφρονοῦσαν ἀπὸ τὶς στερήσεις καὶ μερικοί, ὅσοι μποροῦσαν, αὐτομολοῦσαν στὸν ἑλληνικὸ στρατό. Ἀναφέρεται τότε, ὅτι ὅσοι ἀπόμειναν στὴν πολιορκημένη πόλι, βρέθηκαν στὴν τραγικὴ ἀνάγκη νὰ συντηρηθοῦν ἀπὸ τὶς γάτες, τὰ μόνα ζωντανὰ κατοικίδια ποὺ εἶχαν ἀτομείνει στὸ Ναύπλιο. Καὶ τὸ φρικαλεώτερο ἀπ' ὅλα εἶνε, ὅτι ἀναγκάστηκαν νὰ φᾶνε ἀκόμα καὶ πτώματα σκοτωμένων ἀνθρώπων !

Ὅταν τέλος κατελήφθη τὸ Ναύπλιο, δὲν βρέθηκε οὔτε ἕνας γάτος μέσα στὴν πόλι.

Κατὰ τὴ μεγάλη ἐπίσης πολιορκία τοῦ Μεσολογγίου, ὅταν ἄρχισαν νὰ λιγοστεύουν τὰ τρόφιμα, τὸ συτηρέσιο τῶν ἀνδρῶν κατέβηκε στὰ 50 δράμια ψωμοῦ τὴν ἡμέρα. Κι' ὅταν ἔλειψε κ' αὐτό, οἱ τραγικοὶ ὑπερασπισταὶ τοῦ φρουρίου βρέθηκαν στὴν ἐσχάτη ἀνάγκη νὰ φᾶνε τοὺς γάτους τῆς ἡρωϊκῆς πόλεως !

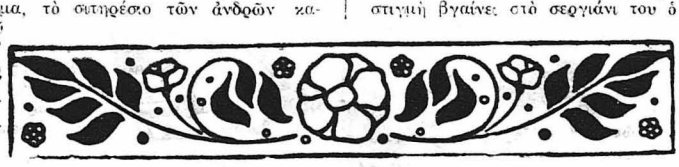

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Ὁ Ὄθων στὸ Ξηρόμερο. Ἡ εὐχὴ τοῦ βλαχοδημάρχου. Ἡ ὑπερηφάνεια τοῦ Ροΐδη. Ὁ Ἀνδρούτσος καὶ τὰ κανόνια τῶν Τούρκων. Τὸ πεῖσμα τοῦ ἥρωος. Ὁ Κωνσταντῖνος κι' ὁ Βενιζέλος στὴν Ἤπειρο, κτλ. κτλ.

Ὅταν ὁ ἀλησμόνητος βασιλεὺς Ὄθων ἐπεσκέφθη τὴν πρωτεύουσα ἑνὸς δήμου, τῆς ἐπαρχίας Βονίτσης καὶ Ξηρομέρου, ὁ δήμαρχος ποὺ τὸν προσεφώνησε, τοῦ εἶπε μεταξὺ τῶν ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς :

—Μεγαλειότατε, σοῦ εὐχόμαστε νὰ τεκνογονήσῃς, νὰ κάμῃς μαθὲς πολλὰ παιδιά, καὶ σὲ τοῦτο ὅλοι θά.... σ υ ν τ ε λ έ σ ο υ μ ε !

Κόκκαλο ὁ Ὄθων.

* * *

Ὁ Ἐμμ. Ροΐδης, χωρὶς νὰ εἶνε ματαιόδοξος, ἦταν ἄνθρωπος εὐφυὴς καὶ ὑπερήφανος.

Μιὰ μέρα ἕνας ἀποτυχὼν ποιητὴς τοῦ εἶπε :

—Νομίζετε λοιπόν, ὅτι ἔχετε μεγάλη ἀξία ;

—Ὅταν ἐξετάζω τὸν ἑαυτό μου, ὡς πρὸς ἐμέ, ἀπάντησε ὁ Ροΐδης, τὸν βρίσκω νὰ ἔχῃ πολὺ μικρὴ ἀξία, ὅταν ὅμως τὸν συγκρίνω μὲ τοὺς ἄλλους, τοῦ ἀναγνωρίζω μεγάλη ἀξία !....

* * *

Ὁ Ὀδυσσεὺς Ἀνδρούτσος εἶχε ἀνοίξει κάποτε μὲ τοὺς ἄνδρες του τουφεκίδι μὲ τοὺς Τούρκους, κοντὰ στὴν Ἁγία Μαρίνα, σ' ἕνα θαλασσινὸ χωριὸ τῆς Φθιώτιδος. Οἱ Ἕλληνες ἦσαν πολὺ λίγοι καὶ ὡπλισμένοι μὲ τουφέκια μόνο, ἐνῶ οἱ Τοῦρκοι, ποὺ ἦσαν διπλάσιοι, διέθεταν καὶ ἱππικὸ καὶ πυροβολικό. Στὰ κανόνια ὅμως τοῦ ἐχθροῦ ἀπαντοῦσε μὲ κανονιὲς τὸ πολεμικὸ καράβι τοῦ ψαριανοῦ Βιζβίζη, ποὺ ἦταν ἀγκυροβολημένα ἐκεῖ κοντά. Τὸ ἀποτέλεσμα ὅμως ἦταν μηδαμινό. Ὡστόσο, ὁ Ἀνδρούτσος μὲ τοὺς γενναίους του, προφυλαγμένος πίσω ἀπὸ τὰ χαρακώματα ποὺ ἄνοιξαν γιὰ μιὰ νύχτα, πολεμοῦσε ἡρωϊκά. Σὲ κάποια στιγμὴ ὅμως, ἐνῶ ἔτρεχε ἀκάλυπτος στὸ χαράκωμα, δίνοντας διαταγὲς στοὺς ἄνδρες του, ἄκουσε τὸ σφύριγμα μιᾶς ὀβίδος πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του καὶ εἶδε τὸ φέσι του νὰ τινάζεται μακρυά. Ὁ ἀτρόμητος ἀρματωλός, χωρὶς νὰ ταραχθῇ διόλου, ἔσκυψε, πῆρε τὸ φέσι του καὶ ἀφοῦ τὸ τίναξε, μουρμούρισε, σφίγγοντας τὰ δόντια του :

—Τί νὰ σᾶς κάμω, ὀρὲ παλιόσκυλα, ποὺ ἔχετε τὸ Φράγκο ποὺ σᾶς φκιάνει «τόπια» ! Ἂς μοῦφκιανε καὶ μένα καὶ θὰ βλέπατε πόσο καλύτερα ξέρω νὰ σᾶς παίρνω τὰ φέσα, μαζὶ μὲ τὸ κεφάλι !....

Ἐγὼ θὰ σᾶς τἄπαιρνα

* * *

Ὅταν ὁ βασιλεὺς Κωνσταντῖνος βρισκόταν μαζὶ μὲ τὸν πρωθυπουργὸ Βενιζέλο στὸ στρατόπεδο τῆς Ἠπείρου, κατὰ τὸν πόλεμο τοῦ 12, ἔτυχε μιὰ μέρα νὰ συναντηθοῦν μ' ἕναν ἀπλοϊκὸ χωρικό.

—Τὰ παιδιὰ βιάζονται νὰ μποῦν στὰ Γιάννενα, ἀφεντάδες, εἶπε, χαιρετίζοντας ἀφελέστατα ὁ χωρικός.

—Ἔχεις δίκηο, τοῦ ἀπάντησε ὁ βασιλεύς. Ἀλλὰ κ' αὐτὸ δὲν θ' ἀργήσῃ νὰ γίνῃ.

Τὴν ἴδια στιγμή, ὁ χωρικὸς ἔβγαλε τὴν καπνοσακκούλα του κι' ἔδωσε στὸν Κωνσταντῖνο νὰ σπρώξῃ τσιγάρο.

Ὁ βασιλεὺς πῆρε ἀπ' τὸν καπνὸ τοῦ ἀφελοῦς Ἠπειρώτη καὶ τοῦ πρόσφερε κατόπιν ἕνα τσιγάρο ἕτοιμο ἀπὸ τὰ δικά του. Ὕστερα, γύρισε γιὰ νὰ προσφέρῃ τσιγάρο καὶ στὸν πρωθυπουργό.

—Θὰ προτιμοῦσα, ἀπάντησε ὁ Βενιζέλος, νὰ στρίψω τσιγάρο ἀπ' τὸν καπνὸ τοῦ πατριώτη ἀπὸ δῶ, ὁ ὁποῖος φαντάζομαι θὰ εἶνε ἐκ τῶν ἀρίστων.

—Ἀπὸ ποιοῦ Ἀρίστου, κοιμπάρε, διαμαρτυρήθηκε ὁ χωρικός. Εἶνε ἀπὸ τὸ διό μου τὸ χωράφι, καπνός.... φλωρί !

Ὁ βασιλεὺς κι' ὁ πρωθυπουργὸς ἐγέλασαν τότε μὲ τὴν καρδιά τους.

* * *

Νὰ τώρα καὶ μερικὲς προλήψεις τῶν νησιῶν τοῦ Αἰγαίου :

—Δὲν πρέπει ἡ μανάδες ν' ἀφιοῦν τὰ ροῦχα τοῦ παιδιοῦ τους νὰ στεγνώσουν τὴ νύχτα ἔξω, γιατὶ τὰ παίρνουν ἡ καλὲς Κυράδες καὶ τὰ μαγεύουνε. Κι' ὕστερα ἅμα τὰ βάλει τὸ παιδί, μαυρίζει τὸ κρέας του καὶ πεθαίνει.

—Ὅταν τὰ μεσάνυχτα κράξει, χωρὶς αἰτία καὶ ἀφορμή, κανένας πετεινός, δὲν πρέπει νὰ βγῇς ἀπὸ τὸ σπίτι σου, γιατὶ ἐκείνη τὴ στιγμὴ βγαίνες στὸ σεργιάνι του ὁ Τρισκατάρατος ὁ τραγογένης μὲ τὶς καλὲς Κυράδες.

—Ὅποιος ἔχει πόνο τῶν ματιῶν, γιὰ νὰ τοῦ περάσῃ, πρέπει νὰ γυρίσῃ τρεῖς φορὲς γύρω ἀπὸ μιὰ ἐκκλησία, μέσα στὸ μεσημέρι.